

ÍÖÖÁÓÉŐÉŐÁ

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2018. szeptember 27. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt I.rendű vádlott neve ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2018. január 4. napján kihirdetett **8.B.1215/2017/10.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a:

A I.rendű vádlott neve vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést **5 (öt) évre súlyosítja.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye: ...i Országos Büntetés-végrehajtási Intézet.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **25.000.- (huszonötezer) forint** büntügyi költség megfizetésére az államnak, a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság I.rendű vádlott neve vádlottat testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] miatt mint visszaesőt 4 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy I.rendű vádlott neve vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról is.

Az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalását megszüntette és részben azok kiadásáról, részben pedig azok megsemmisítéséről rendelkezett. Kötelezte továbbá I.rendű vádlott neve vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült büntügyi költség viselésére.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést I.rendű vádlott neve vádlott terhére a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása iránt.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által bejelentett fellebbezést azzal a módosítással tartotta fenn, hogy a szabadságvesztés tartamának súlyosítása mellett, a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását is indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség észrevételezte, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor

bizonyítékként értékelte a I.rendű vádlott neve vádlott részvételével 2017. július 2. napján 12 óra 16 perckor megtartott felismerésre bemutatásról felvett jegyzőkönyvet, valamint az ugyanezen a napon 12 óra 22 perctől 12 óra 30 percig tartott folytatólagos kihallgatásról felvett jegyzőkönyvet, minthogy ezen eljárási cselekményeket megelőzően legkevesebb 24 órával nem történt meg a kirendelt védő értesítése. Erre figyelemmel indítványozta ezen jegyzőkönyveknek a bizonyítékok köréből történő kirekesztését. Összességében az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítására, egyebekben pedig az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint bár I.rendű vádlott neve vádlott a bírósági eljárás során nem tett vallomást, azonban a nyomozás során bűnösség elismerésére is kiterjedő beismerő vallomást tett, s többször kifejezésre juttatta, hogy a cselekmény elkövetését megbánta, valamint hogy a sértett erkölcsileg elítélhető magatartása és a vádlott érzelmi labilitása vezetett a bűncselekmény elkövetéséhez. Hivatkozott arra, hogy további enyhítő körülményként értékelendő a vádlott személyiségzavara, így a megállapítható bűnösségi körülményekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés arányosnak tekintendő.

Az ítélet tábla a súlyosítás érdekében bejelentett fellebbezést alaposnak ítélte.

A másodfokú bíróság a Büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 590. § (1) bekezdése alapján eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált.

Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le az eljárását.

Osztotta a másodfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, amely szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor bizonyítékként vette figyelembe a 2017. július 2. napján megtartott felismerésre bemutatás során készült jegyzőkönyvet, valamint az ugyanezen a napon I.rendű vádlott neve gyanúsított folytatólagos kihallgatásáról felvett jegyzőkönyvet.

Az iratokból megállapíthatóan 2017. július 2. napján 3 óra 40 perckor került sor I.rendű vádlott neve vádlott előállítására (nyomozati iratok 381. oldal). A nyomozóhatóság ezen a napon intézkedett is a védő kirendeléséről (nyomozati iratok 385-386. oldal) és a vádlott részére védőül dr. **védő neve** ügyvédet kirendelte.

A nyomozati iratok 389. oldalán elfekvő hivatalos feljegyzés tanúsága szerint a nyomozóhatóság 2017. július 2. napján telefonon értesítette dr. **védő neve** kirendelt védőt a kirendelés tényéről, valamint arról, hogy a gyanúsított kihallgatására 2017. július 2. napján 11 óra körüli időben fog sor kerülni. Dr. **védő neve** védő a kirendelést tudomásul vette és közölte, hogy a kihallgatáson nem kíván megjelenni.

Ezt követően került sor a gyanúsított őrizetbe vételére 2017. július 2. napján 11 óra 32 perckor, majd 10 óra 46 perckor I.rendű vádlott neve gyanúsítottkénti kihallgatására.

A nyomozati iratok között 391. sorszám alatt elfekvő hivatalos feljegyzés szerint a nyomozó hatóság 2017. július 2. napján 12 óra 15 perckor értesítette dr. **védő neve** kirendelt védőt, hogy

I.rendű vádlott neve gyanúsított részére tárgy felismerésre bemutatása és folytatólagos gyanúsított kihallgatásra fog hamarosan sor kerülni, amellyel kapcsolatban a védő úgy nyilatkozott, hogy ezen nyomozati cselekményeken nem kíván megjelenni. Az iratokból megállapíthatóan a nyomozó hatóság 2017. július 2. napján 12 óra 22 perctől I.rendű vádlott neve gyanúsítottat folytatólagosan kihallgatta és 2017. július 2. napján 12 óra 16 perctől megtörtént a tárgy felismerésre bemutatása is.

A belügyminiszter irányítása alá tartozó nyomozóhatóságok nyomozásának részletes szabályairól és a nyomozási cselekmények jegyzőkönyv helyett más módon való rögzítésének szabályairól szóló 23/2003. (VI.24.) BM-IM együttes rendelet 9. § (2) bekezdése szerint a védőt - a késedelmet nem tűrő eljárási cselekményeken kívül - kellő időben, legkevesebb 24 órával korábban, a hely és időpont megjelölésével értesíteni kell azokról az eljárási cselekményekről, amelyeken a Be. alapján jelen lehet. A nyomozás során hatályban volt, a Büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 46. § b) pontjára és 48. § (1) bekezdésére figyelemmel, ha a terheltet fogva tartják, a védő részvétele kötelező és a védőt legkésőbb a terhelt első kihallgatásáig ki kell rendelni. Az 1998. évi XIX. törvény 179. § (1) bekezdése szerint pedig a fogva lévő gyanúsítottat 24 órán belül ki kell hallgatni és a határidőt attól az időponttól kell számítani, amikor a gyanúsítottat a nyomozóhatóság elé állították. Ebből következően a fogva lévő gyanúsított esetében az első kihallgatást illetően a 24 órával korábbi védő értesítésére nem kerülhet sor.

Erre figyelemmel I.rendű vádlott neve vádlott első gyanúsítottkénti kihallgatásáról felvett jegyzőkönyv (nyomozati iratok 429-434. oldal) bizonyítékként történő értékelése törvényes volt.

A folytatólagos kihallgatás és a felismerésre bemutatás ugyanakkor olyan jellegű eljárási cselekmények, amelyek esetében a hivatkozott 24 órás értesítési időköz megtartása a nyomozás érdekeit nem veszélyezteti. Ebből következően, mivel ezekről az eljárási cselekményekről a védő 24 órán belül kapott csak értesítést, így ezen eljárási cselekmények oly módon lettek megtartva, hogy a vádlott védelemhez való joga sérült, s ezért az ezekből származó tény bizonyítékként nem értékelhető (IH2017. 8.).

Erre figyelemmel az ítélet tábla I.rendű vádlott neve folytatólagos gyanúsítottkénti kihallgatásáról felvett jegyzőkönyv tartalmát és a tárgy felismerésre bemutatásról szóló jegyzőkönyvet a bizonyítékok köréből kirekesztette a Be. 167. § (5) bekezdésére figyelemmel.

Megjegyzi ezzel kapcsolatban a másodfokú bíróság, hogy mindez az ítélet megalapozottságát nem érintette, hiszen I.rendű vádlott neve vádlott a folytatólagos kihallgatása alkalmával csupán az italfogyasztását pontosította, illetőleg a ruházatára vonatkozóan tett olyan nyilatkozatot, amelyet a bizonyítékként értékelhető első kihallgatása alkalmával nem említett. A tárgy felismerésre bemutatása pedig a cselekmény elkövetése során használt kés beazonosítását célozta, amely egyéb bizonyítékokból is megállapítható volt.

Az elsőfokú bíróság egyebekben a vád tárgyát képező releváns tényekre nézve a szükséges és lehetséges körben a bizonyítást felvette és az annak során beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta és indokolási kötelezettségének eleget téve részletesen számot adott arról, hogy a tényállást miért I.rendű vádlott neve vádlott nyomozás során tett beismerő vallomásra és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokra, így tanúvallomásokra és szakértői véleményre alapította.

Az ítélet tábla a törvényszék által megállapított tényállást csupán annyival helyesbítette a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, hogy az ítélet 3. oldalának 8. bekezdésében jelzett 1 cm-es szúrt sérülés esetében az 1 cm a sérülés bemeneti szélessége volt, míg a szúrcsatorna mélysége

bizonytalan.

A fenti helyesbítéssel az elsőfokú bíróság hiánytalan és megalapozott tényállást állapított meg, amely a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A fentiek szerint megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett I.rendű vádlott neve vádlott bűnösségére és az általa elkövetett bűncselekményt a törvénynek megfelelően minősítette.

A törvényszék jogi indokolása azonban a vádlott tudattartalmát illetően helyesbítésre szorult. A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a törvényszék által is hivatkozott Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság a 2007. február 21. napján kelt 8.B.802/2006/26. számú ítéletével I.rendű vádlott neve vádlott büntetőjogi felelősségét megállapította életveszélyt okozó testi sértés büntetében. Ezen elítélés alapjául I.rendű vádlott neve vádlott azon cselekménye szolgált, hogy egy 11 cm pengehosszúságú konyhakéssel legfeljebb közepes erővel bal oldali vesetájékon megszúrta a hivatkozott ügy sértettjét és ezzel közvetlen életveszéllyel járó sérülést okozott.

Figyelemmel arra, hogy I.rendű vádlott neve vádlott az általa korábban elkövetett ugyan ilyen jellegű cselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre lett ítélve, jelen ügyben hasonló eszközt használt, hasonló testtájékat támadott és hasonló erőbehatást fejtett ki, így a tudatában egyértelműen felmerült annak lehetősége, hogy a cselekményével életveszélyes sérülést is okozhat, azonban ebbe belenyugodva követte el a cselekményét. Erre figyelemmel az ítélet tábla az ítélet 6. oldalának 5. bekezdését mellőzte, és azt állapította meg, hogy I.rendű vádlott neve vádlott szándéka eshetőlegesen kiterjedt az okozott életveszélyes sérülésre.

A büntetés kiszabásának felülbírálata során az ítélet tábla azt állapította meg, hogy a törvényszék tévesen jutott arra az álláspontra, hogy sértett sértett büntetés kiszabás körében tett nyilatkozata megbocsátásként is értékelhető, mivel az ezzel kapcsolatos többszöri kérdésre a sértett azt a választ adta, hogy csak sajnálja a vádlottat (10. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal). További enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság a sértett provokatív magatartását.

Az ítélet tábla a vádlott büntetett előélete helyett a vádlott többszörösen büntetett előéletét vette súlyosító körülményként figyelembe és további súlyosító körülményként értékelte azt, hogy a vádlott korábban már volt testi sértés büntetése miatt büntetve.

I.rendű vádlott neve vádlott által elkövetett bűncselekmény 2-től 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, így a büntetés kiszabása során irányadó középérték 5 év szabadságvesztés, amelyből kiindulva kellett a bűnösségi körülményekre is figyelemmel a büntetést kiszabni.

A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a korábban ugyanilyen bűncselekményt elkövetett, a jelen ügyben visszaesőnek minősülő vádlott esetében nem indokolt a középértéktől a vádlott javára történő eltérés, ezért az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamát a rendelkező részben írtak szerint súlyosította.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a többszörösen büntetett előéletű vádlott méltatlan a közügyekben való részvételre, így helyes volt a közügyektől eltiltás alkalmazása, annak tartama is arányosan került megállapításra.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek voltak.

A kifejtettekből következik, hogy a büntetés súlyosítása érdekében bejelentett fellebbezést az ítélőtábla alaposnak találta és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben pedig azt a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontjára és a Be. 184. § (2) bekezdés f) pontjára figyelemmel megállapította I.rendű vádlott neve vádlott tényleges tartózkodási helyét.

A másodfokú eljárás során I.rendű vádlott neve vádlott kirendelt védőjének felkészülési és jelenléti díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 613. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. §-án alapult.

Szeged, 2018. szeptember 27. napján

Dr. Mezőlaki Erik
a tanács elnöke

. Nagy Erzsébet
előadó bíró

. Halász Edina
bíró

A Szegedi Ítélőtábla Bf.II.124/2018/7. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 8.B.1215/2017/10. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatással a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2018. szeptember 27. napján

Dr. Mezőlaki Erik
a tanács elnöke